

трансплантації органів є важливим показником розвитку загальної медицини в країні. При його застосуванні враховується ступінь захищеності прав донорів і реципієнтів, наявність донорських органів, правові основи регулювання, а також суспільне ставлення до цього методу лікування.

Література:

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я від 19 листопада 1992 року № 2801-ХІІ.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text> (дата звернення: 08.02.2024).
2. Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людини: Закон України від 16 липня 1999 року № 1007-XIV.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1007-14#Text> (дата звернення: 08.02.2024).
3. Про застосування трансплантації анатомічних матеріалів людини: Закон України від 17 травня 2018 року № 2427-VIII.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2427-19#Text> (дата звернення: 08.02.2024).
4. Директива № 2010/45/ЄС Європейського парламенту та Ради ЄС щодо стандартів якості та безпеки людських органів, призначених для трансплантації (Страсбург, 7 липня 2010 року).
URL: https://zakononline.com.ua/documents/show/305607_305672 (дата звернення: 08.02.2024).
5. Wicki T. Vigneswaran, Edward R.Garrity, Jr. Johnt Odelle. Lung Transplantation: Principles and Practice. Taylors & Fanc's. 2020. 462 p.

СУЧАСНА ПАРАДИГМА СТРАТЕГУВАННЯ В ОРГАНІЗАЦІЇ ПУНКТІВ НЕЗЛАМНОСТІ РЕГІОНІВ В СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Ладика А.О., здобувач першого (бакалаврського) рівня ВО*,
Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна

Стратегування є ключовим елементом управління соціально-економічних систем. Сучасна стратегічна парадигма фокусується на гнучкості, інноваціях та врахуванні змін у зовнішньому середовищі. Вона визнає, що внутрішні та зовнішні змінні соціально-економічної системи постійно змінюється, що за принципом емерджентності

* Науковий керівник – Нагасв В.М., д.п.н., професор

зумовлює появу нових інноваційних механізмів розвитку стратегій. Розширення стратегічної культури дозволяє посилити концептуальні позиції планувальної діяльності регіонів на перспективу з формуванням стратегічного плану вищого рівня. Це забезпечує інтеграцію регіонального планування в загально-державну політику соціально-економічного розвитку [1].

Україна в умовах воєнного стану потребує сучасних концепцій стратегування в організації пунктів незламності, адже цей аспект визначає спроможність держави досягти своїх оборонних цілей. Щоб протистояти новим викликам і формулювати стратегії, спочатку потрібно повністю діагностувати і проаналізувати проблемну ситуацію, оперативно реагувати і приймати конструктивні управлінські рішення для пошуку нових перспектив і можливостей подальшого регіонального розвитку. Сучасні парадигми стратегії наголошують на використанні технологій і цифрових інструментів для досягнення конкурентної переваги. Компанії активно впроваджують інформаційні системи, штучний інтелект, аналітику даних та інші інноваційні рішення для вдосконалення процесів і реалізації бізнес стратегій та інших.

Порядок організації та функціонування пунктів незламності, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України № 1401 від 17 грудня 2022 року [2]. Цей Порядок визначає вимоги щодо розгортання та діяльності пунктів незламності у разі загрози та/або виникнення надзвичайних ситуацій, пов'язаних з припиненням (порушенням) роботи систем централізованого водопостачання, водовідведення, електро-, газо- і теплопостачання (в осінньо-зимовий період) та усіх видів електронних комунікаційних послуг (далі – системи життєзабезпечення) в умовах воєнного стану.

Термін «пункт незламності» означає приміщення будівлі (споруди) або спеціально зведений намет, або транспортний засіб, які передбачені для тимчасового перебування людей та в яких створено і підтримуються умови, мінімально необхідні для збереження життя і здоров'я населення у разі порушення сталої роботи систем життєзабезпечення.

Існують такі види пунктів незламності: 1) стаціонарний – розміщений у приміщенні будівлі (споруди); 2) мобільний – розгортається на базі намету або транспортного засобу. Стаціонарні пункти незламності розгортаються у приміщеннях об'єктів державної та комунальної власності, а також приватної власності – за ініціативного власника або орендаря такого приміщення. Мобільні

пункти незламності розгортаються у визначених міністерствами, центральними органами виконавчої влади та їх територіальними органами, обласними держадміністраціями (військовими адміністраціями) та органами місцевого самоврядування, суб'єктами господарювання державної та приватної форми власності (за згодою) місцях.

Розгортання та функціонування пунктів незламності організовується міністерствами, центральними органами виконавчої влади та їх територіальними органами, обласними, Київською міською держадміністраціями (військовими адміністраціями) та органами місцевого самоврядування, суб'єктами господарювання державної та приватної форми власності (за згодою) з урахуванням наявного ресурсу.

Контроль та координація заходів з розгортання та функціонування пунктів незламності покладеється на керівників міністерств, центральних органів виконавчої влади та їх територіальних органів, обласних, міських держадміністрацій (військових адміністрацій) та органів місцевого самоврядування, суб'єктів господарювання державної та приватної форми власності. Інформація щодо оснащення, можливостей та характеристик пункту незламності зазначається в паспорті пункту незламності.

Розгортання та функціонування стаціонарних та мобільних пунктів незламності здійснюється за рахунок коштів державного, місцевих бюджетів, коштів суб'єктів господарювання державної форми власності, а також інших не заборонених законодавством джерел. Кількість пунктів незламності визначається самостійно відповідними центральними і місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування відповідно до потреб населення територій територіальних громад. Кількість пунктів незламності може визначатися з урахуванням пропозицій та рекомендацій Комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій відповідного рівня.

Є різні розробки публічних стратегій, наприклад такі як: публічні стратегії, інституціональні стратегії та елітні стратегії. Розробка публічних стратегій суттєво і повністю контролюється громадськістю. Розробка інституціональних стратегій контролюється громадськістю на рівні організаційних структур і на рівні цілей, на які поширюється принцип відкладених (запізнаних) зв'язків з громадськістю. Елітне стратегування контролюється громадськістю на рівні трьох основних цілей (територіальна цілісність, культурна ідентичність і національне глобальне лідерство) і на рівні персонального складу [2].

Сучасна парадигма розробки стратегії визнає важливість створенні стійких конкурентних переваг на основі унікальних можливостей і ресурсів. Нині в Україні залишаються невирішеними проблеми регіонального та національного соціально-економічного розвитку в цілому, а також методологічного, інституційного та організаційного управління цими процесами. Основною проблемою в більшості випадків є комплексна система стратегій, яка вписує системно організований процес розробки стратегії на кожному етапі розробки, реалізації, управління та координації стратегії за допомогою інструментів стратегії на майбутнє [3].

Сучасна парадигма стратегічного розвитку регіональних точок незламності в публічно-адміністративних системах базується на комплексному підході до забезпечення регіональної безпеки та стабільності. Важливою роллю органів місцевого самоврядування в контексті воєнного стану є стратегування, яке стає все більш актуальною, оскільки посилюється розвиток співпраці з європейськими донорськими організаціями з метою розбудови та модернізації інфраструктури відповідних громад та підготовка їх до здійснення повосного соціально-економічного розвитку [4].

Розробка стратегії організації регіональних пунктів незламності в системах адміністративного управління – це процес визначення та реалізації ефективних стратегій забезпечення незламності пунктів. Стратегування в організації пунктів незламності регіонів в системі публічного управління та адміністрування є важливим завданням, що сприяє покращенню надійності та ефективності управління в регіонах.

Література:

1. Загальна теорія стратегування: від парадигми до практики використання: монографія / НАН України, Ін-т економіки промисловості. Київ, 2018. 156 с. URL: https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2019/01/mono_Vishnevskiy_ukr_2018.pdf

2. Питання організації та функціонування пунктів незламності: Постанова КМУ від 17 грудня 2022 р. № 1401. Київ. ВВР України, 2022. № 16. С. 12-16.

3. Банар О.В., Петренко Н.О. Концепція стратегування в контексті стратегічного та адміністративного управління соціально-економічним розвитком держави. *Ефективна економіка*. 2021. № 8. С. 34-39. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=9128>

4. Забезпечення стійкості, ревіталізації та розвитку територій і громад в Україні: матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю, м. Дніпро, 4 травня 2023 р. / за заг. ред.: І.А. Чикаренко, Т.В. Маматової. Дніпро: НТУ «Дніпровська політехніка», 2023. 257 с.